

Arrest

nr. 257 056 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 28 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en Mr. T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn.

Zij diende op 25 januari 2021 een visumaanvraag in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de bevoegde staatssecretaris) nam op 16 maart 2021 een beslissing houdende de weigering van afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 25/01/2021 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van K.Z.S.Y. (...),(...)/1978, van Iraakse nationaliteit samen met haar kinderen, A.A.H.A. (...),° (...)/2014 en A.M.H.A. (...),° (...)/2015 en A.H.L.A. (...), (...)/2018 teneinde haar/hun vermoedelijke echtgenoot/vader, A.H.A. (...),°(...)/1986 erkend vluchteling van Iraakse origine te vervoegen in België.

Overwegende dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt dat : " de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiäre beschermde geviseerd in §1 alinea 1, 4°,5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiäre werd toegekend.

Overwegende dat de aanvraag gezinshereniging voor mevrouw K.Z.S.Y. (...),(...)/1978 en de kinderen werd ingediend op 25/01/2021, terwijl haar echtgenoot reeds erkend werd als erkende vluchteling op 28/11/2019.

Overwegende dat de aanvraag gezinshereniging dus meer dan één jaar na de erkenning werd ingediend, en bijgevolg dient betrokkene te voldoen aan de bijkomende voorwaarden gesteld door de wet (bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract en ziektekostenverzekering). Enkel de ziekteverzekering werd voorgelegd.

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijft dat de vervoegen persoon over een OCMW uitkering geniet.

Overwegende dat het leefloon niet in aanmerking genomen wordt voor de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Overwegende dat er geen huurcontract werd voorgelegd en dat alleen de registratie van het huurcontract werd voorgelegd.

Overwegende dat er op 25/11/2020 een tussenkomst is van het CAW Antwerpen waarin gesteld wordt dat betrokkenen hun aanvraag gezinshereniging gingen indienen in het VGS kantoor in Bagdad op 29/11/2020.

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich pas hebben aangeboden op 01/12/2020 op het Belgisch consulaat in het VFS-kantoor te Bagdad.

Overwegende dat betrokkenen ons geen enkele uitleg hebben gegeven dat deze laattijdige aanvraag gezinshereniging kan verantwoorden.

Overwegende dat onze diensten van de Belgische ambassade te Amman laten weten dat er geen uitzondering werd gevraagd voor Covid-19 en overwegende dat de documenten ook pas opgevraagd en gelegaliseerd zijn in september en de volgende maanden terwijl dit toch eerder mogelijk was.

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn.

Gelet op al het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

• Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling ontvangt een leefloon van het OCMW. Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de voormelde wet bepaalt echter dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen die worden verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen. De visumaanvraag wordt derhalve geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Eerste onderdeel.

Artikel 10 VW bepaalt:

“Deze voorwaarden met betrekking tot de oord van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschaps banden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt....”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 10VW om de visumaanvraag van verzoekster af te wijzen door te stellen dat ze die laattijdig heeft ingediend, m.a.w. niet binnen het jaar na de erkenning tot vluchteling van haar echtgenoot om te kunnen genieten van de vrijstelling van de materiële voorwaarden.

Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan en wenst te verwijzen naar het arrest nr. 242.087 van 12 oktober 2020 van uw Raad en naar het arrest van het Hof van Justitie (HvJ) van 7 november 2018, nr. C- 380/17.

Het is algemeen gekend feit dat de hele wereld wordt geteisterd door een pandemie, dat landen en regio's volledig op slot gaan en er lockdowns en reisverboden worden opgelegd. Verzoekster kon op die manier haar documenten moeilijker voorbereiden. Vele bureau's, lokale officiële instanties, Consulaten en Ambassades waren gesloten en/of zeer beperkt open (bevoegde VFS kantoor in dit dossier is sinds heropening en nu ook nog slechts op zon- en maandagen open). Bovendien werd het zoontje van verzoekster gewond en diende het gedurende 2 maanden op en af in het ziekenhuis te verblijven, zie verder.

Volgens verwerende partij werd er geen uitzondering wegens Covid19 gevraagd, noch een andere reden opgegeven. Volgens uw Raad in het arrest nr. 242.087 van 12 oktober 2020 volgt uit arrest nr. C-380/17 van het HvJ dat DVZ de vrijstellingstermijn van één jaar in artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet op automatische wijze mag toepassen, maar elke bijzondere omstandigheid die een laattijdige aanvraag kan verschonen, moet onderzoeken. Ook het feit dat de aanvrager bij het indienen van de aanvraag geen bijzondere omstandigheden ingeroepen had om het laattijdige karakter te verschonen, ontslaat DVZ niet van zijn verplichting om hiermee rekening te houden aangezien de sluiting van Ambassades en Consulaten, lokale overheidsinstanties enz, in de pandemie een algemeen gekend feit

is en er ook in België, Irak en Jordanië lockdowns werden opgelegd. In het kader van zijn zorgvuldigheidsplicht had DVZ zelf moeten nagaan of het verstrijken van de vrijstellingstermijn hieraan te wijten was en, indien nodig, de aanvrager hierover moeten bevragen.

Bovendien dient opgemerkt dat de echtgenoot in België ruim een halfjaar heeft moeten wachten om zijn verblijfstitel te bekomen, na de erkenning tot vluchteling.

Verzoekster is bijgevolg van oordeel dat het zorgvuldigheidbeginsel wordt geschonden omdat de verwerende partij de bijzondere omstandigheden en verschoonbaarheid niet uit eigen beweging onderzocht heeft. DVZ hield daarbij geen rekening met de langdurige sluiting van de bevoegde consulaire post en andere lokale instanties waar de verzoekster terecht kon voor het opvragen en legaliseren van haar documenten.

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidbeginsel en het redelijkheidsbeginsel omdat verwerende partij de bijzondere omstandigheden en verschoonbaarheid niet uit eigen beweging onderzocht heeft.

Tweede onderdeel.

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

liet hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, all. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C- 277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

In de bestreden beslissing staat vermeld dat “Hij vraagt evenmin een uitzondering aan o.b.v. Covid-19. Documenten lijken ook pas opgevraagd en gelegaliseerd te zijn in september en de daaropvolgende maanden, terwijl dit toch eerder mogelijk was.”

Indien verzoekster gehoord was geweest had zij kunnen wijzen op het algemeen gekend feit van de pandemie met de sluitingen van talrijke instanties tot gevolg, alhoewel dit eerder de taak van de verwerende partij zelf is, zoals onder het eerste onderdeel uiteengezet. In die zin ook het arrest van uw Raad nr. 242.087 van 12 oktober 2020. Zij had tevens kunnen uitleggen dat haar echtgenoot ruim een halfjaar heeft moeten wachten op zijn verblijfskaart, datum 24 juni 2020, ruim een halfjaar na zijn erkenning tot vluchteling.

Verzoekster had tevens kunnen wijzen op het feit dat haar zoontje Ali Ali gedurende de zomer, twee maanden, zwaar gewond werd gehospitaliseerd naar aanleiding van een aanval door de milities op haar en haar familie. Haar echtgenoot heeft omwille van problemen met de milities zijn land ontvlucht en werd om diezelfde reden in ons land erkend als politiek vluchteling. De verzoekster, in Irak een alleenstaande vrouw met drie minderjarige kinderen werd er geïsoleerd en mishandeld. Deze gebeurtenis heeft, naast de pandemie, ook geleid tot vertraging van het aanvragen van de stukken en verantwoordt dat de stukken zijn opgevraagd en gelegaliseerd in september en de daaropvolgende maanden.

Wanneer de verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht uit.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - Artikel 10 Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald ,de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar arrest nr. 242.087 van 12.10.2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en arrest C-380/17 van het Hof van Justitie.

Indien het familielid van een erkend vluchteling of subsidiair beschermde een aanvraag gezinshereniging indient tijdens het eerste jaar na de toekenning van de beschermingsstatus, is het vrijgesteld van de materiële voorwaarden voor gezinshereniging. Het familielid moet dan niet bewijzen dat de vluchteling of subsidiair beschermde stabiele en voldoende bestaansmiddelen heeft, een ziekteverzekering en een behoorlijke huisvesting. Artikel 10, §2 alinea 5 van de Vreemdelingenwet stelt:

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, [eerste lid, 4° tot 6°] bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

De termijn om te genieten van de vrijstelling mag strikt toegepast worden, tenzij de late indiening van de aanvraag gezinshereniging objectief verschoonbaar is op grond van bijzondere omstandigheden. Dat blijkt uit een arrest van het Hof van Justitie (HvJ) van 7 november 2018, nr. C-380/17.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift uitdrukkelijk erkent dat de aanvragen voor het bekomen van een visum gezinshereniging ruim meer dan één jaar werden ingediend, nadat de referentiepersoon in België internationale bescherming had bekomen.

Bijgevolg kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht heeft overwogen dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet diende te voldoen aan de bijkomende wettelijke voorwaarden m.o.o. gezinshereniging, met name voor wat betreft de vereiste bestaansmiddelen, een geregistreerd huurcontract en ziektekostenverzekering.

Verweerder merkt op dat de argumentatie van de verzoekende partij in belangrijke mate moet worden genuanceerd, nu uit het arrest van het Hof van Justitie van 07.11.2018 in de zaak C380/17 wel degelijk blijkt dat het Hof van Justitie het principe heeft bevestigd dat het de lidstaten is toegestaan om “na het verstrijken van een bepaalde termijn na de toekenning van de vluchtelingenstatus” de “gewone regeling” van artikel 7, lid 1 van de Richtlijn 2003/86 toe te passen:

“46 Uit artikel 12, lid 1, derde alinea, van richtlijn 2003/86 blijkt dus dat de wetgever van de Unie de lidstaten heeft toegestaan dat zij wat de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 betreft de gewone regeling toepassen in plaats van de voorkeursregeling die normaliter op vluchtelingen van toepassing is, wanneer het verzoek om gezinshereniging na het verstrijken van een bepaalde termijn na de toekenning van de vluchtelingenstatus is ingediend. 47 Het staat de lidstaten dus vrij om, wanneer zij dit opportuun achten, de door vluchtelingen ingediende verzoeken om gezinshereniging niet op grond van de voorkeursregeling van artikel 12, lid 1, van richtlijn 2003/86 te behandelen, maar op grond van de gewone regeling die op verzoeken om gezinshereniging van toepassing is, wanneer die verzoeken na het verstrijken van de termijn genoemd in artikel 12, lid 1, derde alinea, van deze richtlijn zijn ingediend. 48 Artikel 12, lid 1, derde alinea, van richtlijn 2003/86 kan niet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten op grond daarvan verplicht moeten oordelen dat de termijnoverschrijding, zonder dat

daarvoor een geldige reden bestaat, bij de indiening van het verzoek om gezinshereniging op grond van de voorkeursregeling in artikel 12, lid 1, eerste alinea, van deze richtlijn slechts een factor is die naast andere in de totaalbeoordeling van de gegrondheid van dit verzoek moet worden betrokken en waarvoor andere overwegingen een tegenwicht kunnen vormen. 49 Indien namelijk van die uitlegging zou worden uitgegaan, waarvoor geen steun is te vinden in de tekst van artikel 12 van genoemde richtlijn, zouden de doeltreffendheid en de duidelijkheid worden ontnomen aan de regel voor de afbakening van de respectieve werkingssferen van de regelingen voor door vluchtelingen ingediende verzoeken om gezinshereniging die de lidstaten op basis van de termijn in artikel 12, lid 1, derde alinea, van diezelfde richtlijn mogen invoeren.”

Uit voormelde rechtspraak blijkt ontegensprekelijk dat het Hof van Justitie het principe heeft bevestigd dat de in artikel 12, lid 1, derde alinea van de Richtlijn 2003/86/EG gestelde termijn in beginsel wel degelijk als een “fatale termijn” kan worden gehanteerd, waardoor de Lidstaten met name gerechtigd zijn om na het verstrijken van de gestelde termijn te vereisen dat een gezinsherenigingsaanvraag voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1 e.v. van de Richtlijn 2003/86/EG.

Vervolgens plaatst het Hof van Justitie slechts één kanttekening voormeld uitgangspunt, te weten:

“61 Hoewel de vertraging en de administratieve lasten die met de indiening van een nieuw verzoek samenhangen een zeker ongemak voor de betrokkene kunnen vormen, neemt dat niet weg dat dit ongemak niet van die omvang is dat dit in alle gevallen kan worden geacht in de praktijk te beletten dat hij zijn recht op gezinshereniging doeltreffend kan doen gelden. 62 Dat zou echter anders zijn indien, om te beginnen, het eerste verzoek om gezinshereniging zou kunnen worden afgewezen in situaties waarin de te late indiening van dit verzoek op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is.”

De verzoekende partij voert in haar inleidend verzoekschrift aan dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt “dat DVZ de vrijstellingstermijn niet automatisch mag toepassen, maar dat zij elke bijzondere omstandigheid die een laattijdige aanvraag kan verschonen, moet onderzoeken”.

Verweerder laat gelden dat, opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van een beslissing in het kader van een aanvraag voor een visum gezinshereniging überhaupt rekening zou kunnen houden met “bijzondere omstandigheden”, dewelke de te late indiening van het verzoek “objectief verschoonbaar” zouden maken, het uiteraard vereist is dat de verzoekende partij bij het indienen van haar (laattijdige) aanvraag minstens moet verduidelijken waarom de visumaanvraag niet binnen de krachtens artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn kon worden ingediend.

Het komt hierbij inderdaad aan de verzoekende vreemdeling zélf toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, op het ogenblik dat zij weet (of minstens behoort te weten) dat haar aanvraag voor een visum gezinshereniging wordt ingediend buiten de wettelijk voorziene termijn van één jaar, waarbij het dus aan de verzoekende partij zelf toekwam om toe te lichten waarom de termijnoverschrijding in casu objectief verschoonbaar zou zijn geweest.

Zie ook:

2.11. Verzoekende partij betoogt wel dat zij een verschoonbare reden had waarom zij de aanvraag niet binnen de voorziene termijn van twaalf maanden heeft ingediend, maar zij betwist niet dat zij de verwerende partij bij haar aanvraag van 26 oktober 2018 niet op de hoogte heeft gebracht van de reden waarom zij volgens haar de aanvraag niet binnen termijn kon indienen. De Raad wijst erop dat artikel 12 van de gezinsherenigingsrichtlijn zelf niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een verschoonbare grond aan te tonen. Het is dan ook niet onlogisch dat artikel 10 van de vreemdelingenwet hier evenmin naar verwijst. De Raad wijst er in dat verband op dat zelfs bij stilzwijgen van de wet toepassing kan worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet kan worden gemilderd in bewezen gevallen van overmacht of onoverwinnelijke dwaling. Verzoekende partij lijkt een semantische discussie te willen voeren over het begrip overmacht en verschoonbare reden maar zij maakt niet aannemelijk dat zij bij haar aanvraag van 26 oktober 2018 de verwerende partij niet op de hoogte had kunnen stellen van de reden van laattijdige indiening. Het is dan ook niet aan de verwerende partij om – wanneer zij vaststelt dat de termijn van twaalf maanden overschreden is – de vreemdeling te gaan vragen of deze daarvoor een verschoonbare reden heeft. Het komt de vreemdeling zelf toe – nu deze niet onwetend kan zijn over het feit dat hij zijn aanvraag buiten termijn indient – de verwerende partij in te lichten van de reden waarom de overschrijding van de termijn verschoonbaar is.” (RvV nr. 248 194 van 26.01.2021)

In het arrest nr. 242.087 d.d. 12.10.2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaraan de verzoekende partij refereert, had de verzoekende partij meermaals gewezen op de bijzondere moeilijkheid om een visumaanvraag in te dienen, en dit voorafgaand aan de bestreden beslissing, en had de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nagelaten hierop te repliceren.

Daarmee heeft de verwerende partij het schrijven van de sociaal assistent van 9 juni 2017, waarin de motieven en de omstandigheden van de visumaanvraag en de mogelijkheid tot het indienen ervan, nader werden geduid, naast zich neergelegd. De bestreden beslissing antwoordt niet op de in het schrijven van 9 juni 2017 ingeroepen motieven waarbij werd verzocht, gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak, om alsnog toepassing te maken van de uitzondering, voorzien in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing kan enkel afgeleid worden dat het gezin van de eerste verzoekende partij niet kan genieten van de uitzondering voorzien in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet daar de termijn van één jaar overschreden is, doch geenszins waarom de door haar ingeroepen motieven en omstandigheden er niet toe leiden dat zij alsnog kan genieten van de genoemde uitzondering. In die mate maken de verzoekende partijen een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk. Hoewel de sociaal assistente niet expliciet het woord overmacht heeft gebruikt, blijkt duidelijk dat zij zich beroepen heeft op de onmogelijkheid om zich te begeven tot de diplomatieke post om de aanvraag in te dienen omwille van acties van derden in een oorlogssituatie en dit binnen de termijn die voorzien wordt voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging indien men wil genieten van een uitzondering op bepaalde voorwaarden. Er wordt ook op gewezen dat de eerste verzoekende partij en haar gezin geen laksheid of traagheid kan worden tegengeworpen maar dat zij wel degelijk verhinderd zijn om de termijn te respecteren en er wordt gevraagd om, gelet op deze situatie, de aanvraag van de eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen, eenmaal zij de diplomatieke post bereiken, te behandelen volgens dezelfde criteria die gelden voor de familieleden van personen met een subsidiaire beschermingsstatus ingediend in het eerste jaar na erkenning. De eerste verzoekende partij vraagt aldus om omwille van omstandigheden buiten haar wil (verhinderd worden te vertrekken door derden in een oorlogssituatie) en die door haar niet konden vermeden worden (niet te wijten aan laksheid of traagheid) een bepaalde wetsbepaling alsnog toe te passen hoewel aan de wettelijke termijn hiervoor in casu niet werd voldaan. In casu dient dan ook vastgesteld te worden dat de verzoekende partij zich wel degelijk beriep op overmacht en zich niet beperkte tot een "vraag tot informatie.

In casu heeft de verzoekende partij zich aangeboden op 01.12.2020 op het Belgisch consulaat in het VFS-kantoor te Bagdad.

Er werd noch door de verzoekende partij noch door enige andere instantie een uitleg gegeven waarom deze aanvraag laattijdig werd ingediend.

Ook werd geen uitzondering gevraagd omwille van Covid-19.

Dit wordt uitdrukkelijk aangehaald in de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet anders worden besloten dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de door de verzoekende partij aangehaalde verschoningsgrond, op grond waarvan de verzoekende partij had pogen aan te tonen dat de krachtens artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van één jaar op objectief verschoonbare wijze was verstreken op het ogenblik van het indienen van de visumaanvragen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kan dan ook niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd nopens een bijzondere situatie, nu deze ook niet werd ingeroepen.

Nergens blijkt immers dat de verzoekende partij zelfs maar een poging zou hebben ondernomen om via de referentiepersoon in België de Dienst Vreemdelingenzaken in te lichten nopens de reden waarom de visumaanvraag niet via reguliere weg kon worden ingediend en waarom met name de procedure bijgevolg schriftelijk diende te worden opgestart.

In een tweede onderdeel beroept de verzoekende partij zich op de vermeende schending van artikel 42 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C - 287/02, Jurispr. blz. I - 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C - 141/08 P, Jurispr. blz. I - 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C - 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 25.01.2021 een aanvraag voor het bekomen van een visum lang verblijf (type D) heeft ingediend, ten einde haar echtgenoot in België te komen vervoegen in toepassing van artikel 10 e.v. van de Vreemdelingenwet. Er kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij n.a.v. deze aanvraag wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om verschoonbare redenen aan te voeren, dewelke haar niet toelieten om de visumaanvraag binnen de termijn van één jaar in te dienen.

Dienstig kan in dit kader worden herhaald dat het inderdaad aan de verzoekende vreemdeling zélf toekomt om ten overstaan van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de redenen naar voor te brengen, dewelke haar niet toelieten om de procedure met het oog op gezinshereniging op te starten binnen het jaar na de erkenning van de internationale beschermingsstatus van de referentiepersoon.

Terwijl uit de stukken van het administratief dossier ook blijkt dat de verzoekende partij geenverschoningsgrond had aangevoerd, waaromtrent de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenwel na bijkomend onderzoek heeft moeten vaststellen dat deze niet kon worden weerhouden.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie desalniettemin uit eigen beweging nog had moeten navragen of er eventueel bijzondere omstandigheden zouden geweest zijn, die als objectieve verschoning zouden kunnen worden beschouwd.

In de mate dat de verzoekende partij voor de eerste maal in haar inleidend verzoekschrift nog bijkomende bijzondere omstandigheden aanvoert, kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiermee uiteraard geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Terwijl de verzoekende partij het uiteraard slechts aan haar eigen (gebrek aan) zorgvuldigheid te wijten heeft dat bepaalde elementen niet reeds werden aangevoerd naar aanleiding van het indienen van de visumaanvragen gezinshereniging.

Zie naar analogie:

“Dit zijn echter elementen die verzoekers niet naar voren hebben gebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die pas dateert van 12 juni 2014. Verzoekers hadden alle mogelijkheden om hun standpunt hieromtrent kenbaar te maken, alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen werden genomen op 8 augustus 2014. Zij hebben dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van de bestreden bevelen die daarmee nauw verbonden zijn.” (R.v.V. nr. 135.116 van 16 december 2014)

En ook:

“Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit het verzoekschrift niet dat dat verzoeker de elementen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM bij het indienen van zijn aanvraag tot herinschrijving aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht. De bestreden beslissing betreft geen verwijderingsmaatregel, maar is enkel een antwoord op een aanvraag die werd geformuleerd door verzoeker. Er mag van de verzoeker worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt waarmee hij meent dat de overheid rekening moet houden (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).” (RvV nr. 219.325 van 2 april 2019)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de administratieve beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van de genomen administratieve beslissing leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Hoger heeft verweerder reeds opgemerkt dat de Belgische Staat de mogelijkheid voorziet om de procedure gezinshereniging schriftelijk op te starten (via e-mail), indien men kan aantonen dat de verzoekende vreemdeling in de onmogelijkheid is om via de gewone procedure de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

De beweringen van de verzoekende partij omtrent mishandeling alsook dat haar zoon zwaar gewond zou zijn geweest, worden te andere ook niet bewezen. De verzoekende partij beroept zich op gebeurtenissen die door gene enkel stuk worden gestaafd.

Het betoog van de verzoekende partij laat bijgevolg geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De verzoekende partij diende samen met haar kinderen op 25 januari 2021 een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar in België verblijvende echtgenoot, die op 28 november 2019 werd erkend als vluchteling.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en waarvan de relevante onderdelen als volgt luiden:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(..) 4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.]

(1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten : – de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; – hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn; (...)

§ 2 (...) De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(..) Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

(..) Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet. (..)"

Uit deze bepaling volgt dat de familieleden zoals van een erkend vluchteling niet moeten voldoen aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziektekostenverzekering wanneer zij hun aanvraag gezinshereniging indienen binnen het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Deze bepaling vormt een omzetting van de gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG waarin wordt gesteld dat de zoals in voorliggende zaak betreffende familieleden van een erkend vluchteling niet moeten voldoen aan de hoger vermelde voorwaarden wanneer zij hun aanvraag tot gezinshereniging hebben ingediend binnen de drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 12 van de gezinsherenigingsrichtlijn). De Belgische wetgever heeft deze termijn ruimer gesteld en vastgelegd op een jaar (zie voorbereidende werken bij de wet van 15 september 2006, Kamer, DOC 51 2478/001, p. 48; artikel 3.5 van voormelde richtlijn laat de lidstaten toe gunstigere bepalingen vast te stellen).

De verzoekende partij betwist niet dat de aanvraag tot gezinshereniging meer dan een jaar na de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar echtgenoot werd ingediend. Zo blijkt dat haar echtgenoot erkend werd op 28 november 2019 en werd de aanvraag tot gezinshereniging ingediend op 25 januari 2021, aldus ruim een jaar en bijna twee maand later.

De verzoekende partij verwijst evenwel naar het arrest C-380/17 van het Europees Hof van Justitie – en naar rechtspraak van de Raad waarin naar deze rechtspraak van het Hof van Justitie wordt verwezen - en betoogt dat rekening had moeten gehouden worden met de bijzondere omstandigheden waarin ze zich bevond. Zo wijst ze op de Covid-19 pandemie waardoor zij haar documenten moeilijker kon voorbereiden. Daarnaast stelt zij dat haar zoontje gewond zou zijn geraakt en in het ziekenhuis zou hebben verbleven gedurende 2 maanden, dat de consulaire post langdurig gesloten zou zijn geweest en dat haar echtgenoot ruim een half jaar zou gewacht hebben op het bekomen van zijn verblijfstitel na zijn erkenning als vluchteling.

Lezing van voormeld arrest van het Hof van Justitie leert dat het Hof zich gebogen heeft over de vraag of de door de Nederlandse autoriteiten toegepaste procedure in overeenstemming was met artikel 12, lid 1 van de gezinsherenigingsrichtlijn. De in Nederland toegepaste procedure is de volgende:

Wanneer blijkt dat de aanvraag tot gezinshereniging buiten de termijn van drie maanden wordt ingediend én er is daarvoor geen verschoonbare grond, dan wordt de aanvraag afgewezen.

Het Hof heeft geoordeeld dat artikel 12, lid 1 van de gezinsherenigingsrichtlijn aan dergelijke regeling niet in de weg staat, op voorwaarde dat de mogelijkheid wordt geboden een nieuw verzoek in te dienen

waarbij op grond van de gewone regeling die op verzoeken tot gezinshereniging van toepassing zijn, geoordeeld wordt.

Als aldus een verzoek tot gezinshereniging door de desbetreffende familieleden van een erkend vluchteling/subsidiar beschermde buiten de toepasselijke termijn wordt ingediend om te kunnen genieten van de gunstigere regeling, met name het niet moeten voldoen aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziektekostenverzekering, én de reden voor de laattijdige indiening is niet verschoonbaar, dan mag dit verzoek worden afgewezen voor zover een nieuw verzoek tot gezinshereniging kan ingediend worden in kader van de gewone regeling, waarbij wel moet voldaan worden aan voormelde voorwaarden, maar waarbij tevens rekening moet gehouden worden met het hoger belang van de minderjarige kinderen (artikel 5, lid 5 van de gezinsherenigingsrichtlijn) en met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat alsmede met het bestaan van gezinsbanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst (artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn).

In voorliggende zaak werd door de verwerende partij in één en dezelfde beslissing geoordeeld dat de aanvraag tot gezinshereniging meer dan een jaar later na de erkenning als vluchteling van de echtgenoot/vader werd ingediend en de verzoekende partij aldus moet voldoen aan de bijkomende voorwaarden gesteld door de wet (bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract en ziektekostenverzekering), waarbij vastgesteld werd dat dit niet het geval was wat betreft de bestaansmiddelen en het huurcontract.

Verzoekende partij betoogt wel dat zij een verschoonbare reden had waarom zij de aanvraag niet binnen de voorziene termijn van twaalf maanden heeft ingediend, maar zij betwist niet dat zij de verwerende partij bij haar aanvraag van 25 januari 2021 niet op de hoogte heeft gebracht van de reden(en) waarom zij volgens haar de aanvraag niet binnen termijn kon indienen. De Raad wijst erop dat artikel 12 van de gezinsherenigingsrichtlijn zelf niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een verschoonbare grond aan te tonen. Het is dan ook niet onlogisch dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet hier evenmin naar verwijst. De Raad wijst er in dat verband op dat zelfs bij stilzwijgen van de wet toepassing kan worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet kan worden gemilderd in bewezen gevallen van overmacht of onoverwinnelijke dwaling. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij bij haar aanvraag van 25 januari 2021 de verwerende partij niet op de hoogte had kunnen stellen van de reden van laattijdige indiening. Het is dan ook niet aan de verwerende partij om – wanneer zij vaststelt dat de termijn van twaalf maanden overschreden is – de vreemdeling te gaan vragen of deze daarvoor een verschoonbare reden heeft. Het komt de vreemdeling zelf toe – nu deze niet onwetend kan zijn over het feit dat hij zijn aanvraag buiten termijn indient – de verwerende partij in te lichten van de reden waarom de overschrijding van de termijn verschoonbaar is.

Zoals de verwerende partij trouwens ook terecht opmerkt in de nota met opmerkingen aanvaardt zij dat indien de aanvrager voor een visum gezinshereniging niet naar het bevoegde Belgische consulaat kan gaan en ook niet naar een van de Belgische consulaten in een aangrenzend land, de gezinshereniger het bestuur kan contacteren en de procedure gezinshereniging schriftelijk kan opstarten via gh.visa@ibz.fgov.be of rgf.visa@ibz.fgov.be. De gezinshereniger dient hierbij nauwkeurig de reden te omschrijven waarom de aanvrager in de onmogelijkheid is om via de gewone procedure de aanvraag in te dienen.

Dit alles wordt duidelijk weergegeven op de website van de dienst vreemdelingenzaken: https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/Gezinshereniging/Het_gezin_van_een_vluchteling_of_een_begunstigde_van_de_subsidiaire_bescherming.aspx waar als volgt gesteld wordt:

“c) Wij aanvaarden uitzonderlijk dat u uw aanvraag indient bij het Belgische consulaat waarmee het gemakkelijker is contact op te nemen wanneer u moeilijkheden ondervindt om naar het Belgische consulaat te gaan dat bevoegd is voor de plaats waar u gewoonlijk verblijft. Leg dan uit waarom u niet naar dat consulaat kunt gaan. Als u niet naar het bevoegde Belgische consulaat kunt gaan en ook niet naar een van de Belgische consulaten in een aangrenzend land, mag de gezinshereniger ons contacteren en de procedure schriftelijk starten op [gh.visa\[at\]ibz.fgov.be](mailto:gh.visa[at]ibz.fgov.be) ou [rgf.visa\[at\]ibz.fgov.be](mailto:rgf.visa[at]ibz.fgov.be). De gezinshereniger beschrijft nauwkeurig en volledig uw situatie.”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het onmogelijk was voor haar om via haar echtgenoot die in België verblijft het bestuur in te lichten van de reden waarom zij de aanvraag niet kan indienen via

de reguliere weg. Zij meent integendeel dat het aan de verwerende partij toekwam om haar naar deze eventuele verschoonbare reden(en) te vragen in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, maar de Raad kan haar daarin niet betreden. De verwerende partij zet op goede gronden uiteen dat het in het kader van een aanvraagprocedure aan de verzoekende partij zelf toekwam de reden voor laattijdige indiening uiteen te zetten bij haar aanvraag (zie ook hoger). De verzoekende partij geeft overigens evenmin een reden waarom zij er pas in slaagt na het weigeren van het visum deze reden uiteen te zetten en waarom dit niet kon ten tijde van het indienen van de aanvraag.

De Raad wijst er daarenboven op dat verzoekende partij met haar betoog ook niet aannemelijk maakt dat het voor haar onmogelijk was om het bestuur via haar echtgenoot schriftelijk in te lichten en de aanvraag wel degelijk tijdig op te starten via die weg omwille van de pandemie, omwille van het ongeval van haar zoon, omwille van de sluiting van de consulaire post of omwille van het laat afgeven van het verblijfsdocument aan haar echtgenoot. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen. Het betoog over het feit dat de gevolgen van de covid pandemie met betrekking tot reizen en het verkrijgen van documenten een algemeen gekend gegeven was doet hieraan geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht, houdt dit beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van visum met het oog op gezinsghereniging. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Rijk – te verlenen. Dus kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij de tijd en de gelegenheid heeft gehad om bij haar aanvraag alle relevante informatie bij te brengen om te verduidelijken waarom de aanvraag laattijdig werd ingediend, maar zij liet na dit te doen.

Over de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, en het erin vervatte hoorrecht, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, wanneer de gevoerde procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81 126). De algemene beweringen van de verzoekende partij (zie hoger) kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als omstandigheden die in het kader van het hoorrecht aanleiding zouden kunnen geven tot een andere afloop van de administratieve procedure – daargelaten het voorgaande waaruit blijkt dat het enkel aan de verzoekende partij te verwijten valt dat zij de vermeende bijzondere omstandigheden die een laattijdige indiening van de visumaanvraag verschoonbaar maken niet ter kennis bracht in het kader van haar aanvraag. Zij kan haar eigen nalaten niet aan de verwerende partij verwijten en de bewijslast – die in het kader van een aanvraagprocedure principieel bij de aanvrager rust – omkeren.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte geoordeeld heeft dat zij in principe moet voldoen aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen, huisvesting en ziektekostenverzekering. De verzoekende partij betwist niet dat zij enkel een ziektekostenverzekering heeft voorgelegd noch betwist zij de motieven inzake de bestaansmiddelen en er aldus niet voldaan is aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen en huisvesting.

Een schending van de aangehaalde beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU